

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

Освячення зброї. Холодний Яр, хутір Буда, 21 квітня 2013 р.

ХОЛОДНИЙ ЯР. ВШАНУВАННЯ КОЗАКІВ РІЗНИХ ЕПОХ

12 – 13 КВІТНЯ 2014 Р. НА ЧИГИРИНЩИНІ ВІДБУДУТЬСЯ ВШАНУВАННЯ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ РІЗНИХ ЕПОХ – ГЕТЬМАНА УКРАЇНИ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО, КОЗАЦТВА АРМІЇ УНР ТА ПОЛКУ ГАЙДАМАКІВ ХОЛОДНОГО ЯРУ. ГОСТЕЙ ПРИЙМАТИМУТЬ СУБОТІВ, МАТВІВКА, МЕЛЬНИКИ ТА НА ХУТОРІ БУДА

День перший

Вшанування розпочнуться о 10.00 в Суботіві, що в Чигиринському районі Черкаської області. Панотець Володимир проведе панахиду в Іллінській церкві за Гетьманом Богданом Хмельницьким, його синами, старшиною та козацтвом, а також генералом-поручником Михайлом Омеляновичем-Павленком і учасниками Першого зимового походу Армії УНР, яка в лютому 1920 року прийшла на Чигиринщину. По завершенні панахиди панотець проведе біля Іллінської церкви освячення верби.

Відбудеться й екскурсія на замчище Богдана Хмельницького та до 200-літньої хати суботівського гончара.

О 12.30 – виїзд у холоднороське село Матвіївку (Чигиринський р-н), де біля пам'ятника козакам і старшинам полку гайдамаків Холодного Яру о 13.30 розпочнеться меморіальний мітинг. Заплановано й відвідини Попової хати, де в середині лютого 1920 р., під час Першого зимового походу, кілька днів жив

легендарний український командир Михайло Омелянович-Павленко.

О 14.30 – 15.30 – поминальний обід у Матвіївці.

О 15.45 – 18.45 – похід на Вовчий шпиль, де у 1919 – 1920-х роках таборували холоднороські партизани.

В околицях Вовчого шпиля заплановано провести молодіжний патріотичний табір.

День другий

10.00 – 11.30 – меморіальний мітинг у центрі с. Мельників – колишньої "столиці Холоднороської республіки", під час якого делегація вшанує могили Василя Чучупака та холоднороських цвинтарі Мельників.

12.15 – 12.45 – освячення зброї на берегах Гайдамацького ставу біля Мотриноного монастиря.

13.15 – 14.00 – покладання квітів на символічну могилу останнього кошового Запорозької Січі Петра Калнишевського на х. Буда, відкриття меморіалу Небесної сотні (автори Микола

Теліженко та Юрко Олійник), освячення зброї, яке здійснить протоієрей УПЦ Київського патріархату Василь Циріль.

14.15 – 15.00 – поминальний обід.

15.00 – 16.30 – концерт патріотичної пісні, під час якого відбудеться презентація книжки Романа Ковалю та Петра Гоголю "Медвинське повстання" і диску визвольних пісень ХХ ст. "Ми сміло в бій підем", який підготували студія "Рутенія" та Історичний клуб "Холодний Яр".

17.00 – від'їзд делегацій.

Як і в минулі роки, звертаюся до громадських організацій, політичних партій та фізичних осіб з пропозицією допомогти провести вшанування на належному рівні.

Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр"

Довідки: 098-00-26-994 (Петро), 066-270-20-98 і 067-845-60-64 (Максим), 066-709-83-16 (Владислав), 067-111-32-42 (Віктор), 096-439-77-42 (Богдан Легоняк).

"Нестримна войовнича радість"

Заходи в Холодному Яру – то якийсь містерійний порив у вічне!

Удома переглядав світліни із вшанувань 2013 року. Коли бачу на них дітей, які освячують зброю, пластунів, які одразу після бою старших лава на лаву творять свої лави, мене опановує нестримна войовнича радість.

Володимир КАЛЮЖНИЙ
Село Петрівка
Комінтернівського р-ну
Одеської обл.

"Віра моя в Україну зміцнилася"

У квітні 2013 р. я взяла участь у вшануваннях українських героїв різних епох у Холодному Яру. Тут побачила справжнє обличчя українця. Воно не таке, яким його намагаються показати в рожі мас-медіа, – не жадібне, не зрадницьке... Я побачила ширшу українську душу – відкриту, світлу, доброзичливу і закохану в Україну. І віра моя в Україну у українців зміцнилася.

Світлана ГРАБОВСЬКА
Село Овадне Володимир-Волинського р-ну Волинської обл.

"Національний дух героїв посилює нас"

Кілька років поспіль беремо участь у квітневих заходах у Холодному Яру. Душевні зустрічі зі старими та новими друзями-однодумцями загартовують дух, удосконалюють національний світогляд. Ми, наші діти, учні, друзі пам'ятаємо про Визвольні змагання, нескорений дух героїв посилює нас, робить самодостатніми. Поки пам'ятатимемо, хто ми і звідки, доти будемо нездоланні!

Марина МАРФУЛА, вчителька біології Соснівської школи

ПРОТИ ОКУПАНТІВ

В Інтернеті з'явилося відео про перший загін російськомовних повстанців проти російських окупантів. Готуються серйозно. Посміхаються. Колишній спецназівець і дитячий тренер, 19-річний спортсмен і досвідчений журналіст, керівник підприємства і студент. Усі стануть бойовими побратимами.

Рішучі. Готові на все. "Військова спеціальність? Знищення вогневих точок противника у горах", – каже найстарший. "Цінностей не так багато в житті: дім, родина, країна. Більше немає за що гинути", – говорить наймолодший.

"Час Героїв"

ЗАГІН ім. ОТАМАНА ЗЕЛЕНОГО

У селі Трипільлі Київської області місцева громада створила загін самооборони, який почав підготовку до партизанських дій у разі нападу російських агресорів. До нього увійшли чоловіки, які мають досвід бойових дій, серед них й офіцери запасу, котрі воювали в "гарячих точках", у тому числі й "афганці". Серед козаків самооборони є багато мисливців. Участь у створенні загону взяли сільський голова Анатолій Дігтяр та начальник міліції підполковник Володимир Говгаленко.

22 березня у Трипільлі відбулося навчання з тактики ведення пар-

тизанських дій, рукопашного бою, володіння вогнепальною та холодною зброєю.

Люди налаштовані рішуче. Майор запасу повітрянодесантних військ Олександр Шульга висловив думку трипільців: "Якщо на нашу землю прийдуть путінські загари, вони навіки залишаться на дніпровських кручах. Нехай знають про це!"

Слава трипільському отаману Зеленому та його славному козацтву!

Багнет

До отамана Зеленого

Бунтують козацькі гени,
За волю встають Майдани.
Де ж ти, батьку Зелений,
Трипільський наш отамане?
Знову московська влада
Ріє Україні могилу,
А, знаєш, твій дух свободи
Століття не остудило.
В нащадках твоїх воскресло
Зерно незборимої нації.
Історія – перевеслом,
Воля чи смерть в окупації?..
Воля! Стрчай, отамане,
Героїв Небесної сотні,
Майдан на коліна не стане,
Україна не кане в безодню!

Тетяна ЛЕМЕШКО
8.03.2014 р.

ВЧИНОК ОЛЕКСАНДРА ПІВНЯ

У селі Червона Мотовилівка, що під Києвом, 9 березня було відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку – перший за всю історію села. Погруддя встановлене на красивому постаменті з мармуру. Шевченко неначе каже: "Борітеся – поборете! Вам Бог помагає". Натхненником і меценатом проекту став місцевий козак Олександр Півень. Попри те, що в Мотовилівці є осередки патріотичних організацій, у спорудженні пам'ятника допоміг лише сусід Олександр Львович – російськомовний єврей з Києва. Хоч було сонячно і тепло, з кількох тисяч мешканців села Кобзаря прийшли вшанувати півтори сотні людей.

У дитинстві Олександра Півня доглядала бабуся – Федора Федосівна Півень. Вона розповідала про життя села, про те як і хто знімав дзвони з церкви, про Голодомор, як встановлювалася комуністична влада, як люди нехотя йшли до колгоспу... Саме бабуся Федора посягла в дитячому серці думи про Україну.

Серед небагатьох гостей були й представники Історичного клубу "Холодний Яр". Вітаючи товариство, президент клубу Роман Коваль зазначив, що "за 23 роки незалежності жодна влада не побудувала пам'ятник Тарасові Шевченку", тому й репутацію села взяв-ся відновити Олександр Півень.

Розповіді про трагічну долю Мотовилівки у 1917 – 1920-ті роки, Роман Коваль запитав селян, чи зберігся у них зв'язок з болем і розпачем їхніх дідів, прадідів, бабусь і прабабусь, яких у нелюдський спо-

сіб нищила совлада. Роман Коваль нагадав прізвиська односельців, борців за волю України, зокрема мотовилівського отамана Бурлаку (Овсія Гончара), який після того, як москалі спалили "Просвіту" ім. Бориса Грінченка, яку він заснував у своїй хаті, дійшов висновку, що з такими варварами можна "тіло битися зі зброєю в руках", тож і очолив мотовилівських повстанців. Роман Коваль закликав поставити мотовилівським борцям за волю України пам'ятник.

Фіналом свята став пречудовий виступ гурту "Божичі". "Божичі" божественно заспівали пісні на слова Тараса Шевченка, серед них і "Зоре моя вечірняя, зійди над горою..."

Щира подяка Олександрові Півню – духовному нащадку Кобзаря!

Максим СЕЛЮЗКІН, Історичний клуб "Холодний Яр"

**Народ має право жити, коли він має силу жити.
Микола МІХНОВСЬКИЙ**

АКСЕНІН Василь Степанович (4.02.1962, Чернівці – 11.03.2014, Польща). О 7.00 ранку 20 лютого сказав дружині Тетяні телефоном: “Іду в наступ”. У цей самий день був важко поранений у Києві під час розстрілу демонстрантів (пробито черевну порожнину, пошкоджено тазостегнову кістку). Був здивований: “Я мав супербраню – 10-кілограмовий бронешит і залізну каску. Досі не розумію, як мене поранили. На Інститутській погнався за “беркутцями”. На мить почув, як обіпело щось, не можу рухатися. Снайпер поцілів просто в бік, в ту частину, де не було захисту. Куля пройшла через живіт. Рана була розміром із кулак. За секунду під мною була калюжа крові. Хлопці під кулями тягнули мене за броню до лікарні. Потім поклали на щит. Лікар казав, що коли добралися до рани, то з неї сипалася земля і попіл. Може, тому так довго не загоєється”. Операція тривала кілька годин. Наприкінці лютого Василя відвезли на лікування до Польщі, але... Осиротив двох синів – 17-ти і 23-х років. Прощання з героєм відбулося в приміщенні Чернівецької обласної філармонії. Звідти тіло перенесли на Центральну площу, де панотці відправили панахиду. Під час прощання всі люди, присутні на Центральній площі, встали на коліна. По завершенні панахиди тіло понесли до Центрального кладовища. Під час ходи вулицями Головною та Героїв Майдану мешканці прилеглих будинків виходили із плакатами “Героям слава” та “Герої не вмирають”. Поховали Василя на Алеї слави Центрального кладовища навпроти могили Олександра Шербанюка, який також загинув на Євромайдані.

АМЕТОВ Решат Медетович (24.01.1975 – 3.03.2014). Кримський татарин. Учасник антивоєнного мітингу 3 березня в Сімферополі. Тіло з ознаками насильницької смерті знайдене Білогірського р-ну АР Крим. Осиротив сина Алі (5 років), дочку Хатидже (2,5 роки) й Усніє (4 місяці). Рахунок вдови Зарини Енверівни Аметової в Одацбанку 26257500491659 (або 26258510491659). Рахунок прив'язаний до банківської картки Зарини. Допомогти можна й через Приватбанк – через картку Сергія Мусаєвої, 5168755325455109. Телефони для довідок 050-022-95-26, (065-2)-63-94-10.

БАЛЮК Олександр Олександрович (19.03.1974, с. Пилиповичі Новоград-Волинського р-ну Житомирської обл. – 20.02.2014, Київ). Будучи тяжко пораненим, намагався врятувати життя іншого пораненого. Помер від вогнепального поранення грудної клітини з пошкодженням внутрішніх органів. Рідні опізнали його тіло 28 лютого в морзі на вул. Оранжевий.

БАЧИНСЬКИЙ Ігор (1984? – 25.02.2014, Київ). Круглий сирота. Мешкав з бабусяю та дідусем у Боярці. Батьки родом з Вінниці. Помер у лікарні від ран, які дістав на Майдані. Лікарі приховали справжню причину смерті. 27 лютого похований у Боярці. Всі, хто знав Ігоря, будь ласка, повідомте на Євромайдан SOS подробиці життя та обставини отримання травм.

БУРА Ольга Василівна (22.07.1986, с. Ріпнів Буського р-ну Львівської обл. – 10.03.2014, Київ). Козачка Морської сотні самооборони Май-

НЕБЕСНА СОТНЯ

У БЕРЕЗНЕВОМУ ЧИСЛІ “НН” ОПУБЛІКОВАНО БІОГРАФІЇ КОЗАКІВ “НЕБЕСНОЇ СОТНІ” ГЕОРГІЯ АРУТЮНЯНА, СЕРГІЯ БАЙДОВСЬКОГО, ІВАНА БЬОКА, ВОЛОДИМИРА БОЙКІВА, СЕРГІЯ БОНДАРЄВА, СЕРГІЯ БОНДАРЧУКА, ОЛЕКСІЯ БРАТУШКА, ВАЛЕРІЯ БРЕЗДЕНЮКА, БОГДАНА ВАЙДИ, РОМАНА ВАРЕНИЦІ, ВІТАЛІЯ ВАСИЛЬЦОВА, В'ЯЧЕСЛАВА ВЕРЕМІЯ, НАЗАРА ВОЙТОВИЧА, УСТИМА ГОЛОДНЮКА, ІВАНА ГОРОДНЮКА, МАКСИМА ГОРОШИШИНА, ЕДУАРДА ГРИНЕВИЧА, РОМАНА ГУРИКА, АНТОНІНИ ДВОРЯНЕЦЬ, МИКОЛИ ДЗЯВУЛЬСЬКОГО. ПРОДОВЖУЄМО СПИСОК ПОЛЕГЛИХ ГЕРОЇВ.

дану. Жила в с. Журатині Буського р-ну. На Майдані – з 24 листопада 2013 року. Приїхала зі своїм чоловіком. Стояла на варті, працювала на кухні та складі. Померла в лікарні від отриманих під час протистояння важких травм. Похована 13 березня в с. Ріпнів.

ВОРОНА В'ячеслав Миколайович (22.12.1981, м. Прип'ять Київської обл. – 9.03.2014, Київ). Гравець чернівецької бейсбольної команди “Соколи” (2013). Один з кращих гравців чемпіонату Києва з бейсболу (2013, 2-ге місце в особистому заліку). Після Чорнобильської катастрофи переїхав з батьками до столиці. Під час протистояння в Києві постраждав від “тітушок”, які проломили йому кастетами голову. Тривалий час перебував у комі.

ДИДАЛОВИЧ Андрій Іванович (3.06.1973, с. Сокільники Пустомитівського р-ну Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Будівельник. Провів три місяці на Майдані. Був травмований в око на вул. М. Грушевського (майже втратив зір), їхати на лікування відмовлявся, звернувся по медичну допомогу лише за наказом сотника, але швидко повернувся. Вранці 20 лютого зателефонував другу, з хвилюванням мовив: “Приїхало багато молодих хлопців на підмогу, але вони геть молоді й недосвідчені. Якщо почнетесь, їх перестріляють”. Саме витягуючи з лінії фронту пораненого юнака, дістав смертельне поранення. Куля пробила бронешит наскрізь. Наче передчуваючи біду, напередодні зателефонував дружині. “Ти сильна, – сказав, – ти знаєш, що робити...” Андрія поховано на Личаківському цвинтарі Львова. У скорботній процесії взяли участь тисячі людей. Комендатура Майдану нагородила його орденом “За оборону Майдану”.

ДІДИЧ Сергій Васильович (3.11.1969, с. Стрільче Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. – 18.02.2014, Київ). Громадсько-політичний діяч, депутат Городенківської районної ради Івано-Франківської області від ВО “Свобода”, директор туристичного клубу “Золоте Руно”, сотник Івано-Франківської сотні самооборони Майдану. Присвятив себе туристичному розвитку рідного краю. Громадська організація “Золоте Руно” організувала слобди по Дністру – він перший розробив ці маршрути. З дружиною був на Майдані з початку грудня 2013 року. У Жовтневому палаці відповідав за порядок на 2-му поверсі. “Був веселий та любив життя, – розповіла

Світлана Шиян. – Як кажуть, душа компанії. Підтримував, добрим та енергійним словом. Думаю, що він міг прикривати якогось молодого хлопця. Бо він з тих людей, що прикриють собою друга”. Різдво відсвяткував на передовій. Осколок гранати розірвав йому сонну артерію. Осиротив доньку-школярку та сина.

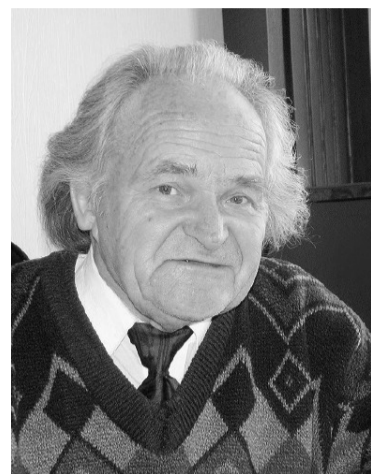
ДМИТРИВ Ігор Федорович (9.10.1983, с. Копанки Калуського р-ну Івано-Франківської обл. – 20.02.2014, Київ). Громадсько-політичний діяч, правник; член Рожнятівської районної організації ВО “Свобода”. Закінчив Одеську юридичну академію. Розлучений, дітей не мав. У Ігоря нещодавно помер батько, мати – в Італії на заробітках. Загинув від пострілу снайпера.

ЖАЛОВАГА Анатолій Григорович (13.03.1980, м. Дубляни Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Спортсмен. Закінчив Львівське училище фізичної культури та Львівський державний університет фізичної культури. Кандидат у майстри спорту з гандболу. Працював будівельником. Проживав у Львові. Працював на будівництві, на ремонтних роботах в Україні та за кордоном, але завжди повертався додому. Казав, що прийде час і він в Україні зароблятиме достатньо грошей. Мрією було “жити у вільній Україні без Януковича”, саме тому поїхав до Києва 18 лютого. О 10.00 ранку 20 лютого загинув на вул. Інститутській. Куля снайпера розтрощила йому голову. Смерть настала миттєво. 20 лютого тіло принесли на подвір'я Михайлівського Золотоверхого Собору. Поховали козака 22 лютого в Дублянах. Батьки шукають людей, які можуть розповісти обставини загибелі сина. Телефонуйте на гарячу лінію ЄвромайданSOS.

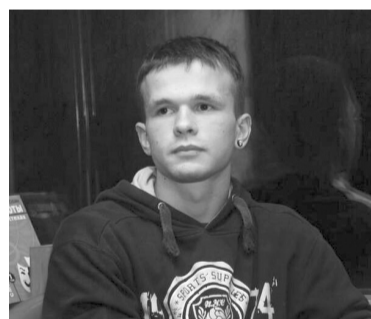

ЖЕРЕБНИЙ Володимир Миколайович (6.10.1985, м. Рудки Самбірського р-ну Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Працівник Вишньовського аграрного коледжу Львівського національного аграрного університету та Вишньовської міськради. Застрелений снайперами на вул. Інститутській. Кулі влучили в сонну артерію та голову. Похований у м. Рудки.

ЗАЙКО Яків Якович (4.04.1940, с. Делятичі Новоградського р-ну Житомирської обл., Білорусь – 18.02.2014, Київ). Державний і громадський діяч, журналіст, письменник; народний депутат України 1 скликання від НРУ, головний редактор журналу “Голос громадянина”, серійний журнал “Верховна Рада України” та “Літопис державотворення”. Білорус. Батько п'яти дітей. Член Національної спілки журналістів України. Державний службовець 1-го рангу (05.2002). 1997 року нагороджений орденом “За заслуги III ст., 2011-го – II ст. Автор кількох книжок. Помер на вул. Інститутській від інфаркту, тікаючи від “Беркуту”.

ЗАХАРОВ Володимир Костянтинівич (1948, Київ – 18.02.2014, Київ). IT-спеціаліст. Загинув під час пожежі в офісі Партії регіонів на вул. Липській. За одними даними, задихнувся від димових шашок після того, як його побили бітами, обрізками труб і ногами. За іншими даними, застрелений.

ЗУБЕНКО Владислав (22.04.1991, Харків – 28.02.2014, Київ). Громадсько-політичний діяч, активіст ВО “Свобода”. Дістав кульове поранення 20 січня на вул. Інститутській (калібр кулі 5,45 – від АК-47). Куля пройшла наскрізь, зачепивши печінку, нирку, легеню, нервові кінцівки хребта та пробивши діафрагму. Першу допомогу в Київ-раді отримав від Уляни Супрун – волонтерки, українки із США, яка разом з чоловіком прибула на допомогу. Помер у лікарні.

ІЛЬКІВ Богдан Іванович (3.07.1962, смт. Ширець Пустомитівського р-ну Львівської обл. – 22.02.2014, Київ). Машиніст автодрезини, козак Стрийської сотні самооборони Майдану. Закінчив залізничний технікум. Брав активну участь у церковній громаді. Вперше приїхав на Майдан 11 грудня. Приїздив ще тричі, кожного разу на 5 днів (у вільний від роботи час). Охороняв барикади, патрулював місто. Високо оцінював своїх побратимів і героїв-медиків.

Востаннє поїхав до Києва ввечері 18 лютого (мав бути на роботі, але начальник знайшов йому заміну). Проти ночі на 20 лютого чергував на барикаді. Близько 5-ї ранку пішов відпочивати. А вже о 8-й його розбудили і сказали, що терміново потрібна допомога на передовій. Богдан пішов. Невдовзі дістав поранення. Куля калібру 7,62 зі зміщеним центром ваги вивернула йому нутрощі. Коли Богдана доправили до 17-ї лікарні, зателефонував дружині. Осиротив двох дочок, які були його гордістю. Похований 24 лютого на Алеї Героїв Личаківського цвинтаря Львова.

КАЛИНЯК Богдан (1962, м. Коломия Івано-Франківської обл. – 28.01.2014, Івано-Франківськ). Приватний підприємець, власник магазину побутової техніки, за фахом – слюсар. Учасник Помаранчевої революції. Матеріально допомагав Євромайданівцям, чергував на Майдані (2 місяці з малими перервами), пильнував за чистотою. Після того, як його на вул. Грушевського залив водою водомет, він захворів, але продовжував чергувати та ще й брав на себе найважчі завдання. Помер у шпиталі Івано-Франківська. Осиротив доньку та сина.

КАПІНОС Олександр Анатолійович (10.03.1984, с. Дунаїв Кременецького р-ну Тернопільської обл. – 19.02.2014, Київ). Громадсько-політичний діяч; керівник громадської організації “Сколоти” (Вінниця, 2008 – 2009), активіст ВО “Свобода” (до 2012), голова громадської організації “Патріот Волині”, фермер, козак “Кремень” сотні самооборони Майдану “Волинська Січ”. Закінчив Український державний лісотехнічний університет (сьогодні – Національний лісотехнічний університет України). У 2005 році здобув диплом бакалавра з відзнакою, у 2006-му – диплом спеціаліста з відзнакою за спеціальністю “Технологія деревообробки”. Організував патріотичні табори для молоді, вечорниці та культурно-мистецькі заходи. Відроджував традиції рідного села. Волонтер літніх таборів для дітей-сиріт з різних областей України. Улітку 2012 року голодував 12 днів, протестуючи проти мовного закону Ківалова-Колесніченка. Щороку приїздив до Києва на Покрову, щоб узяти участь у маршах УПА. На Майдані зустрічався з нареченою Оксаною Неживенко. 18 лютого між 21.00 та 22.00 під час атаки силовиків на барикади біля Будинку профспілку у нього влучила граната. Помер після складної операції. В Інтернеті є відео, де Сашко напередодні бою співає пісню УСС “Повіяв вітер степовий” зі словами “До бою, січові стрільці, воскресне Україна!”.

КЕМСЬКИЙ Сергій Олександрович (1981, м. Керч, Кримська АР – 20.02.2014, Київ). Експерт Інституту політичних та економічних ризиків і перспектив, засновник та адміністратор ресурсу “Кооперативний рух”, козак “Чорної сотні” самооборони Майдану. Навчався у Львівському національному університеті ім. Івана Франка на політології. Писав статті для “Української правди”. Прихильник анархізму та ненасильницького спротиву. Останні роки жив у м. Коростені. Допомогавав у створенні організації взаємодопомоги в Коростені та на Майдані. На Майдан приїздив часто. Допомогавав виносити поранених. Убитий снайпером на вул. Інститутській. Похований на кладовищі смт. Яблунець, звідки родом батьки. Після похорону в Коростені було демонтовано пам’ятник Леніну. Іменем С. Кемського планують назвати вулицю Коростеня. Міський голова та народні депутати, просячись із Сергієм, пообіщали, що ніколи не братимуть хабарі.

КІПІАНИ Давид (1981?, Грузія – 20.02.2014, Київ). Громадсько-політичний діяч; член молодіжного руху “Вільна зона” і партії “Єдиний національний рух”, козак 28-ї сотні самооборони Майдану. Грузин. Громадянин Грузії. Рік тому переїхав в Україну. Був на Майдані три місяці, завжди на передовій. Не один раз потрапляв під кулі “Беркута”. Його знайдено поряд з барикадою біля ЦУМУ з двома кульовими пораненнями. Помер у кареті “швидкої допомоги”. Осиротив однорічного сина.

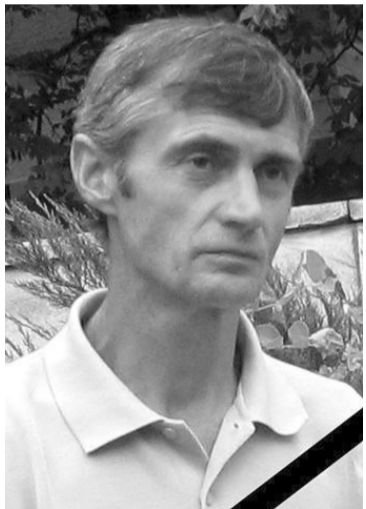

КІШУК Володимир Юрійович (1956, смт. Димер Вишгородського р-ну Київської обл. – 18.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Напередодні загибелі зателефонував дочці Тетяні. Був щасливий. Казав: “Я – на Майдані, відстоюю наші права”. На мітинг під парламент 18 лютого пішов без каски і без щита. Помер від вогнепального поранення в голову. Тіло виявили у Будинку офіцерів. Мав трьох доньок та двох онуків.

КОРНЕСВ Анатолій Петрович (23.01.1961, село Гаврилівці Кам’янець-Подільського району Хмельницької обл. – 20.02.2014, Київ). Громадський діяч; голова Рудської сільської ради Кам’янець-Подільського р-ну, селекціонер, активіст Євромайдану. “Його не можна було утримати вдома, – розповіла донька Дарина, – він усім серцем рвався до Києва на Май-

дан, говорив: “Як можна ховатися, коли там убивають дітей”. А ось згадка голови Княжпільської сільської ради Миколи Брянгіна: “У нього було близько 50 сортів лише картоплі. Якщо хтось брав у Анатолія саджанець, той неодмінно приживався. Часто їздив на Майдан у Київ, возив туди картоплю, буряк, моркву, інші овочі, які вирощував. Не міг залишатися осторонь, не такою він був людиною. Не був байдужим”. Убитий пострілом у серце.

КОРЧАК Андрій Богданович (18.07.1964, м. Борислав Львівської обл. – 18.02.2014, Київ). Громадський діяч, будівельник; десятник 3-ї десятки 3-ї Стрийської сотні самооборони Майдану. З родини репресованих. Неодружений. Мав вищу освіту. Жив у Стрию. Їздив на заробітки до Чехії. На Майдані з 30 листопада 2013 року. Час од часу їздив додому. Завжди на передовій. Робив усе: рубав дрова, будував та охороняв барикади. З дитинства був патріотом України. На Майдані мав намір стояти до кінця. Напередодні загибелі зателефонував до брата Юрія. Говорив, що відпочиває в наметі, але муляє якесь нехороше передчуття. Перед обідом 18 лютого Юрій востаннє розмовляв з братом. Сказав, що на вул. Інститутській наступає “Беркут”. За дві години слухавку взяв волонтер Медичної сотні. Повідомив, що в Андрія розбита голова. Пораненого до 17-ї лікарні привіз небайдужий чоловік на “Жигулях”. Але було запізно. Реанімувати Андрія не вдалося. Залишив у горі 81-річну матір. Прощання відбулося 21 лютого в Успенському соборі Стрия. На заклик міської ради у Стрию приспустили прапори, оголосили жалобу.

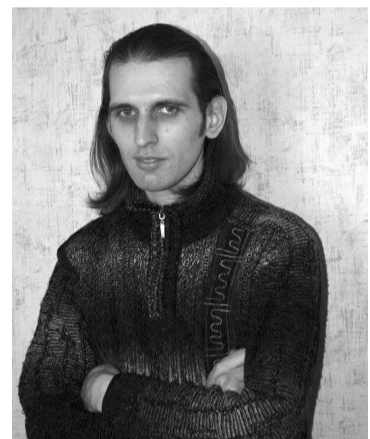

КОСТЕНКО Ігор Ігорович (31.12.1991, с. Зубрець Бучацького р-ну Тернопільської обл. – 20.02.2014, Київ). Студент географічного факультету Львівського

університету, журналіст Інтернет-видання “Спортаналітика”, засновник, редактор і адміністратор групи “Дописувачі” української Вікіпедії, активіст Євромайдану. Для Вікіпедії написав понад 280 статей, зробив понад 1600 редагувань. Теми статей: спорт, географія, економіка, історія українського війська. Убитий у районі Жовтневого палацу пострілами в голову та груди. За словами його друга Володимира, який переносив тіло Ігора, його ноги були переламані “так, що їх можна було зав’язати на вузол”.

КОСТИШИН Михайло Йосипович (1971, с. Нижній Струтинь Рожнятівського р-ну Івано-Франківської обл. – 26.02.2014). Активіст Євромайдану. Проживав з мамою, мав двох молодших братів – Романа та Василя. Часто казав: “Я неодружений, мені нема чого втрачати, тому я повинен бути на Майдані”. Приїхав на Майдан у Київ на початку грудня – відразу після побиття студентів. У січні був жорстоко побитий силовиками. З 27 січня – у лікарні. На похоронах Михайла не витримало серце його 94-річного дідуся, ветерана УПА.

КОТЛЯР Євген Миколайович (1980, Харків – 20.02.2014, Київ). Альпініст, активіст екологічного руху “Зелений фронт”, активіст Євромайдану. Боровся за порятунок парку ім. М. Горького в Харкові від вирубки, критикував діяльність Добкіна та Кернеса. Вбитий біля верхнього виходу з метро “Хрещатик”.

КОЦЮБА Віталій Миколайович (7.07.1982, с. Вороблячин Яворіського р-ну Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Мріяв бачити молодих українців щасливими на рідній землі, а не рабами на закордонних заробітках. “Добрий, спокійний, врівноважений, не по роках мудрий”. Загинув від вогнепального поранення. В цей час його дружина перебувала на заробітках у Польщі. Осиротив дітей Назара і Василю. Похований у рідному селі. Реквізити для допомоги: картка Приватбанка 6762468500164482 (мама Софія Коцюба), або картка Приватбанка 4405882308322472 (дружина Наталя Степанівна Бесага).

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Володимир Станіславович (25.05.1949, Київ – 18.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Батько двох синів. Прихильник ВО “Свобода”. Брав участь у протестах на Майдані від самого початку. Застрелений біля бари-

кад Будинку профспілок під час штурму “Беркута”. Куля пройшла в серце, застрягла в одязі. Друга влучила в живіт. Похований у с. Нових Петрівцях.

ЛІНІЧУК Олег (4.06.1988, Вінниця – 20.02.2014, Київ). Інженер, активіст Євромайдану. Закінчив з червоним дипломом Вінницький національний технічний університет. Проживав у м. Іллічівську Одеської області. Помер від крововиливу в мозок після того, як “беркутівці” проломали йому череп.

МАЗУР Артем Анатолійович (6.08.1987, Хмельницький – 3.03.2014, Київ). Чотовий 9-ї чоти 15-ї сотні самооборони Майдану. В акціях протесту брав участь два місяці. Жорстоко побитий 18 лютого під час сутичок у Маріїнському парку (відкрита черепно-мозкова травма), смертельно поранений осколками гранати. Весь час перебував у комі. Помер, не приходячи до тями. “Чимало ночей просиділи разом у наметі, скільки переговорено, намірено разом!” – згадувала студентка Лілія Мусіхіна. 4 березня Артема відспівали в Михайлівському Золотоверхому монастирі та попросилися на Майдані Незалежності. Похований у рідному місті. 5 березня Хмельницькому технологічному багатопрофільному ліцею, в якому раніше навчався загиблий, присвоєно його ім’я. Рахунки для допомоги родині: Приватбанк, 5168755335189987, Антон Тарахтій (брат Артема Мазура), або Ощадбанк, 6706350019057069 (мати Світлана Мазур).

МАЗУРЕНКО Павло Анатолійович (2.12.1971, м. Любар Житомирської обл. – 22.12.2013, Київ). Інженер-програміст, активіст Євромайдану. Закінчив радіотехнічний факультет КПІ. Певний час жив у Сакському р-ні АР Крим, потім у Києві. “Мав багато друзів, дуже розумний, добрий, чесний, інтелігентний, мав тонке почуття гумору, захоплювався музикою, грою на гітарі”. Часто говорив: “Усе проходить, а музика вічна!” 18 грудня побитий силовиками як учасник Майдану. Дружині Лесі розповів, що по дорозі додому, на вул. Гната Юри, на Бор-

щагівці, біля торговельного центру “Квадрат”, його перестріли люди в чорній формі, в бронезилетах, шоломах і попросили документи. Павло дав ксерокопію паспорту з кримською пропискою. Міліціонери вирішили, що він “з Майдану”. За це й побили палицями та ногами, залишивши його лежати на землі. Помер у реанімаційному відділенні Київської міської клінічної лікарні №12. МВС заперечило причетність міліції до його смерті, а лікарі, хоч і діагностували заобі та травму голови, під тиском заявили, що причина смерті Павла – пневмонія. Без батька залишився семирічний син. Похований на цвинтарі у м. Вишневе Київської області.

МАКСИМОВ Дмитро В’ячеславович (17.11.1994, Київ – 18.02.2014, Київ). Спортсмен, активіст Євромайдану. Бронзовий призер чемпіонату світу зі східних единоборств серед глухих (Венесуела, 17 – 24.09.2012), срібний та бронзовий призер із дзюдо Дефлімпійських ігор (спортсменів з порушенням слуху) у Софії (2013). Майстер спорту України. Кавалер ордена “За заслуги” III ст. У ніч проти 19 лютого був на барикадах, хоробро відбивав атаки силовиків. Неймовірно далеко кидав каміння. Коли силовики спецпідрозділу “Сокіл” під час штурму застосували протипіхотну осколкову гранату, майданівець Вадим Сизоненко крикнув: “Увага! Бойова граната! Лягай!” Але Дмитро не почув (був глухий) і кинувся до поранених. Сизоненко закричав: “Ти куди без щита!” В цей час бойова граната потрапила Дмитрові в плече. Від вибуху йому відірвало руку і понівечило тіло. Помер у Будинку профспілок через втрату крові. На переконання Сизоненка, Дмитро ціною свого життя врятував як мінімум десять бійців, бо прийняв силу вибуху на себе. Тіло кілька днів лежало у Михайлівському Золотоверхому соборі. 21 лютого було упізнане родичами в моргу на вул. Оранжевої. Допомогу сім’ї можна переслати на картковий рахунок Ощадбанку 9804400062426912 (батько Олександр Санніков).

МЕЛЬНИЧУК Володимир Валерійович (22.08.1974, Київ – 20.02.2014, Київ). Активіст Євромайдану. Активіст Євромайдану. Приносив теплі речі, їжу. В сутичках участі не брав, тому й не мав захисної амуніції. Його знайома Олена розповіла: “Дуже гарний хлопець був. У той день він вивозив майданівців своєю машиною до лікарень. Коли він спостерігав за протистоянням біля Жовтневого палацу, до нього підійшла дружина. Саме в цей момент снайпер поцілів йому у шию”.

Продовження в наступному числі

Підготував Роман Коваль та Олексій Редченко

ВІН РОЗКРИВ ТАЄМНИЦЮ ПОХОВАНЬ У БИКІВНІ

З глибоким жалем сповіщаємо, що 1 березня 2014 р. у Броварях загинули Микола Григорович Лисенко та його дружина Неля Олександрівна Щербина. Їх збила машина, коли вони переходили вулицю.

Микола Лисенко народився 6 березня 1927 р. на українських теренах Вороніжчини, в заможній родині селян-ремісників. Родина була репресована, у 1931–1947 рр. поневірялася на заслання в Сибіру та Казахстані. Половина сім'ї там і загинула.

1952 року Микола Лисенко з відзнакою закінчив Воронізький сільськогосподарський інститут (фах економіст-аграрник). Уїцент зросійщення повернувся в Україну, де пройшов довгий і складний шлях дерусифікації та відновлення української національної свідомості.

У середині 1980-х років Микола Лисенко взявся досліджувати поховання в селі Биківня, що на північно-східній околиці Києва. 45 років комуністи твердили, що тут поховані жертви німецьких окупантів

і навіть поставили відповідний пам'ятник. Насправді ж це були жертви російського тоталітарного режиму. Спираючись на свідчення старожилів та архівні документи, подвижники на чолі з Миколою Лисенком організували широкий громадський рух для розкриття биківнянської таємниці. Під тиском неспростованих фактів лише 1989 року четверта (!) урядова комісія нарешті визнала, що в Биківні поховано жертви більшовицького терору. Їх катували і розстрілювали у в'язницях Києва, а тіла вивозили у биківнянський ліс.

Наприкінці 1996 року побачила світ книжка Миколи Лисенка "Биківня: злочин без каяття". В ній уперше оприлюднено списки жертв. Друга книжка пана Миколи "Биківня – наш вічний біль" вийшла 2009 року, а наступного року йому вдалося видати своє дослідження "У жорнах комунізму" (888 сторінок!). Це літопис кількох поколінь Лисенків, у якому висвітлено історію українського народу. А ще пан Микола написав сотні статей про поховання у Биківні.

Микола Лисенко, один з фундаторів Українського товариства "Меморіал", кілька років був головою його виконкому, потім головою товариства "Меморіал Київщини", в останні роки – почесним головою. В Товаристві політ'язнів та репресованих відповідав за

увіковічення пам'яті жертв політичних репресій. Він – перший голова Народного Руху України в місті Бровари. У своєму будинку він створив Музей української старовини й побуту.

Дружина Неля Олександрівна народилася 21 лютого 1941 р. в Естонії в родині військовослужбовця. Під час війни її батько був командиром партизанського загону, що діяв на території Білорусі. Мав багато поранень. Незважаючи на заслуги, був ув'язнений. Після війни звільнений, та через поранення передчасно помер – 1950 року. На початку 1960-х Неля Олександрівна закінчила Київський інститут харчової промисловості. Все життя працювала інженером. З перших днів заснування Народного Руху України була членом цієї організації, згодом – Української народної партії та активісткою сестринства Покровської церкви, надійною помічницею чоловікові та господинею.

Збережімо в наших серцях світлу пам'ять про подвижників українського духу Миколу Григоровича Лисенка і Нелю Олександрівну Щербину.

Вічна їм пам'ять і слава!

Товариство політ'язнів і репресованих, товариство "Меморіал Київщини", Історичний клуб "Холодний Яр"

ЛИСТ ЗАПОРІЗЬКИХ КОЗАКІВ ПУТІНУ

Ти, фюрер кремлядської, чорт московський і проклятого Гітлера брат і товариш, самого Люципера секретар!.. Не будеш, ти, сучий ти сиуну, синів українських під собою мати, твого війська Каїнова не боїмося, землею і водою будемо з тобою битися. Каїн ти, проклятий Богом!

Кагебовській ти кухар, Висерок сталінський, Сухумський злодій, Грузинський злодій, Південно-Осетинський козолуп, кат і вбивця дітей і матерів Беслана, глядачів у Норд-Ості, моряків "Курська",

усього світу блазень, Геббельса годованець, самого Антихриста онук, нашого х..я гак! Свиняча, ботоксна ти морда, кобиляча срака, дика фашистська собака, антихристів лоб, мати твою й..б!

Ось так тобі українські воїни і запорозькі козаки висловили, карлик ти шизоїдний!

Тепер кінчаємо, числа не знаємо, календаря твого фашистського не маєм, місяць в небі, рік у книзі, а день такий у нас, як у вас, поцілуй у сраку нас!

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГКИ

Книжки можна придбати і через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011.

Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Врахуйте, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

ГАЗЕТА "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ" В ІНТЕРНЕТІ HTTP://NEZBORUMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

- (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
  - "Медвинське повстання" Романа Ковалю і Петра Гоголі – 55 грн.
  - "Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 65 грн.
  - "Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 64 грн.
  - "100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 66 грн.
  - "Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 55 грн.
  - "Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 72 грн.
  - Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 50 грн.
  - "Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 37 грн.
  - "Іван Ремболович" (2-ге видання) Романа Ковалю – 82 грн.
  - "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
  - "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 170 грн.
  - "Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелюка Армії УНР" – 49 грн.
  - "Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 90 грн.
  - "Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 130 грн.
- Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

"КАЦАПЫ – ЗВЕРИ"

Нет в этом мире мельче, сволочнее и хамовитее особи, чем кацап. Рождённый в нацистской стране, вскормленный пропагандой нацизма, – этот ублюдок никогда не станет Человеком. У его страны нет друзей – либо холоду, либо враги. Его страна способна только угрожать, унижать и убивать. И за сохранение этого статуса Рассея рядовой кацап готов пожертвовать собственной жизнью, жизнями своих родителей и детей, качеством жизни собственного народа. Воистину: кацапы – звери. Лютые, кровожадные, но... смертные.

Олександр СОЛЖЕНИЦІН,
російський письменник,
лауреат Нобелівської премії

ЦАР ЯНУКОВИЧ

"Янукович раптом вирішив, що став царем. За зауваженням міг дати по леді. Після інаугурації став зарозумілий і пихатий. Усі панічно боялися найменшої критики чи йти до нього з поганими новинами".

В'ячеслав ЗАНЕВСЬКИЙ,
начальник служби безпеки
Президента України
у 2008 – 2012 рр.

САЛАТА Дмитро Якович

(1900, м-ко Медвин, тепер Богуславського р-ну Київської обл. – 5.04.1938, Київ).

Бандурист. Учасник медвинського повстання. Його бандура збереглася. На ній – напис: "Бандуру робив Салата Дмитро 1932 року, коли саме влаштувала шайка червоних грабіжників". Розстріляний. Реабілітований 1957 року.

З оригіналу.
Світліну надав
Петро Гоголя.

ГОТУЙ СЕБЕ ДО БОРОТЬБИ!

Молодіжний націоналістичний конгрес оголошує відбір 300 учасників спортивно-патріотичної теренової гри "Турби-Антонівці". Загартуй тіло, зміцни дух, отримай навички стратегічного мислення, опануй прийоми боротьби – стань кращим бійцем у грі, щоб завтра перемогти реального ворога.

1 – 4 травня на місці найбільшого бою НКВС та УПА, що від-

бувся на межі Тернопільської і Рівненської областей, дві команди змагатимуться за першість. На 25 квадратних кілометрів лісів та боліт розгортатимуться "бої", нічні маневри та пошуки "штабу" супротивника, сутички з командою довідчених "диверсантів"...

Правила гри та умови участі шукай на Gurbu.org.ua
Контакти: 050-307-20-07, Іван.

ДВІ ПРАВДИ

Если русский любит Россию – он патриот. Если украинец любит Украину – он махровый бандеровский националист. Если русский говорит на украинца "хохол" – он по-доброму иронизирует над представителем братского народа. Если украинец говорит "москаль" – он выявляет этим свою националистическую, антироссийскую сущность. Если русский митингует, он отстаивает свои интересы. Если украинец митингует, он отработывает американские деньги, выплаченные ему в антироссийских целях. Если русский президент общается с американским президентом, он налаживает отношения между двумя странами. Если украинский президент общается с американским

президентом, – они плетут антироссийский заговор. Если русский говорит на русском языке – он просто русский. Если украинец говорит на украинском языке – он бандеровец недобитый. Если президент России декларирует пророссийские лозунги – это нормальный президент. Если президент Украины декларирует проукраинские лозунги – он проамериканский и антироссийский президент. Если русское правительство не соглашается с украинским, оно отстаивает национальные интересы. Если украинское правительство не соглашается с русским – "абарзели ваще".

Олександр ОНИЩУК

ДОПОМОЖІТЬ!

Ми вже повідомляли про загибель євромайданівця Івана Бльока, 40 років, з м. Горodka Львівської обл. Без батька залишилося троє дітей – мало-

літні син і донька та донька-студентка. Допомогу можна надати на рахунок: ПриватБанк, 5577212714209163, Наталія Блюк (дружина).

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВИ СВІТЛАНІ МИРОНЧАК ТА ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стільців, воєнків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 17.34 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор Роман Коваль

Верстка
Євген Коваль

Коректор
Оксана Жованик

Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський

Технічний директор
Петро Билина

Адреса для листування
та поштових переказів

03049, Київ,
вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою
право редагувати
та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р.
у Державному комітеті України
у справах видавництва, поліграфії
та книгорозповсюдження.
Серія КБ №325.

Наклад 2500 примірників.
Видруковано 26.03.2014 р.

Засновник
Роман Миколайович Коваль